

ΑΠΟ ΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΗΣ ΣΚΛΑΒΙΑΣ

Η ΦΙΛΑΡΓΥΡΙΑ ΤΟΥ ΑΛΗ

Ένα τυχόν εισπράκτορες. Ο πατέρας του ιδρυτού της Έθνικής Τραπεζής και ο Άλης. Ο Γκαμπλάμος και ο Μπουγάς. Όπου ο Τυράννος άπαγορεύει ένα Γέρεκα του. Ο σκίπος κωφός. Οι Έβραίοι και ο Ά-ης. Ο Δεσπότης Ίκωννίνων και το ρολόι. Περιεργότατα ανέκδοτα.

Γιά την περιουσία του Άλη Πασά και τα μέσα που έβαλε σε ενέργεια για να τη σχηματίσει, υπάρχουν άπειρα ανέκδοτα, πολύ περίεργα. Ο Τυράννος ήταν μοναδικός φορομπήκτης, κ' έτσι κατόρθωνε όχι μόνο να στείλει στην Κωνσταντινούπολη τον ετήσιο φόρο των 4000.000 γρόσια, αλλά και να παραγεμίσει και το δικό του θησαυροφυλάκιο. Την εισπραξι των έκτακτων συνεισφορών είχε ανάθεσι στους προκρίτους των κοινοτήτων και των χωριών, για τους τακτικούς όμως φόρους είχε ένα ολόκληρο ταγμα πισπρακτών. Ένας απ' αυτούς ήταν και ο Σταύρος Τσαπαλάμος, πισπρας του ιδρυτού της Έθνικής Τραπεζής Γεωργίου Σταύρου. Γι' αυτόν ο λόγιος Γιαννιώτης Κ. Καζαντζής γράφει τα εξής :

«Όσον χρήμα έβγαλινεν από τα βασιλικά δοσώματα, όλο έπερνούσε από τα χέρια του κύριου Σταύρου Τσαπαλάμου. Όταν έσιναίνονταν όλα τα χρήματα, τ'άφηναι μόνος τον εις τον Άλη Πασά :

— Όχι, αὐτὰ εἶπε, Πασά μου, ὅτι ἐμαξέψαμε φέτος ἀπὸ τοὺς ραγιαδῆς σου.

— Όχι, λίγα μου φέρνεις, ὡ, ἔ κύριε Σταύρε !...

— Πολλά, λίγα, τοῦτα ἔχουνε ὁ κόσμος, τοῦτα δύνουν. Φτώχεια μεγάλη τὸν κόσμο, Πασά μου, ὅλοι κλαίγονται φέτος !

— Σε γελούν, ὦρε κύριε Σταύρε, καὶ κλαίγονται γιὰ νὰ κλεψουν τὸ χ ρ ζ ν ε (1). Νὰ τοὺς παίρνεις, ὦρε, κ' ἔνα ρ ε σ μ ι (2) ἀκομα, γιὰτὶ στὴν Πόλι θέλουν πολλά !

— Ἄν δὲν σ' ἀρέσω, Πασά μου, ἀπάντησε ὁ Τσαπαλάμος, βάλε ἄλλον νὰ σοὺ κόμῃ τὸ χ ο υ σ μ ε τ ι (3). Ν' ἄλῳσω τὸ χέρι μου στὸν φτωχὸ τὸ βιό, νὰ πουλήσω τὸ σπίτι τοῦ ἐνός καὶ τὸ βόδι τοῦ ἄλλου, αὐτὸ ποτε μὴ τὸ καρτε- ρῆς. Δὲν μοὺ βαστῇ ἡ καρδιά».

Ο Τσαπαλάμος ἐξηκολούθησεν ἐπὶ πολὺ καιρὸ νὰ κινή τὸν υπάλληλο τοῦ Άλη Πασά, χωρίς κανεὶς νὰ παρατηρήσῃ ἐναντίον του ἐκ- τὸς ἀπὸ τοὺς εισπράκτορες, στοὺς ὁποίους δὲν ἐ- πέτρεπε τὴν παραμικρὴ κατάχρησι. Ένας τέ- τοιος, εισπράκτορ, ὁ Τολῆς Μπουγάς, συνεννο- μένος μὲ ἄλλους, τοῦ παρουσιάσε κάποτε, ἔνα τὴν παράδοσι τῶν χρημάτων κ' ἔνα περίσσευμα τάχα ἀπὸ 300 ἀσημένια ἑξάρια. Ο Τσαπαλάμος τὸ ἐκράτησε γιὰτὶ ἔβλεπε τὸ ἀδύνατο νὰ τὸ ἐπιστρέψῃ στοὺς ἀνθρώπους φορολόγοι μόνους, ἀλλὰ τὸ ἀλάβε μέσα σ' ἔνα ντουλάπι τὸ σπιτιοῦ του. Οἱ εισπράκτορες καὶ πρὸ πάντων ὁ Μπουγάς, πιστεύοντες οὐδέποτε γιὰ πονηρίαν καὶ ὅτι τοῦ βούλωναν τέλος τὸ στόμα, τοῦ παρουσίασαν κατόπιν ἑλ λ ε ι μ - μ α , ἀπὸ 15 πονγγιά (5. 625 Γαλλικὰ φράγκα). Καὶ ὅταν ὁ Τσα- παλάμος ρώτησε ἀπὸ ποῦ προέρχεται αὐτὸ τὸ ἔλλειμμα, ὁ πονηρὸς Μπουγάς ἀπήντησε :

— Αὐτὰ, ἀφέντη μου, εἶνε ἀπὸ κέρια τοῦ Ν τ ο λ α π ο π ο ὦ - λ ο υ. (Δηλαδή ἀπὸ κέρια ποὺ τὴν ἄλλη φορὰ περίσσεψαν καὶ τὰ χρημῆς τάχα στὸ ντουλάπι σου).

Ο Τσαπαλάμος ἔκανε πὺς ἐπειθήθηκε, ἀλλ' ὅταν ὕστερ' ἀπὸ λίγον καιρὸ ὁ Μπουγάς τοῦ παρουσίασε καὶ δεύτερο ἔλλειμμα ἀπὸ 40 πονγγιά καὶ τοῦ ἔναειπε ὅτι καὶ αὐτὰ εἶνε ἀπὸ τὸ Ντουλαπο- πούλου, ὁ πατέρας τοῦ Γεωργίου Σταύρου ἐθόμωσε, ὥρπηξε τὸν κατοχραστὴ ἀπὸ τὸ γκαζὶ, τὸν ἔφερε μπροστὰ στὸ ντουλάπι καὶ τοῦ εἶπε : —Κύ-τα ὦρε !» Μέσα στὸ ντουλάπι ἦσαν πράγματα ὅχι μόνον τὰ 300 ἑξάρια, ἀλλὰ πλάγι τους καὶ ὁ τόκος τῶν δυο ἑ- τῶν : —Νά, κύριε συνέχισε ὁ Τσαπαλάμος καὶ νὰ τὰ πῆς καὶ τίς συμμορίας σου !»

Ο Μπουγάς καὶ οἱ ἄλλοι εισπράκτορες παρεκάλεσαν τότε μὲ δάκρυα τὸν Τσαπαλάμο, νὰ τοὺς συγχώρησι γιὰτὶ ἤσαν ποιά τύχη τοὺς περιμένει ἂν τὸ μάθαινε ὁ φιλοχρήματος Άλῆς. Ἄλλ' ὁ Τσα- παλάμος εἶπε κατ' ἐξέλιξιν στὸν Άλη καὶ τοῦ τὰ εἶπε :

Ο Άλῆς θύμωσε καὶ χτύπησε τὰ χέρια γιὰ νάρθῃ ὁ δῆμιος Ὁσμάν. Ἀλλὰ τοῖς ὁ Τσαπαλάμος ἔνηργησε οὐ χριστιανός, ἔβαλε ὅλα του τὰ δυνάτια καὶ κατορθώσε νὰ μειώσῃ τὴν πονηρὴν τῶν εισπρακτῶρων σὲ φυλάκισι καὶ ἔπειτα σὲ ἑξορία στὴν Ἄρτα.

Τεραστία ἦταν ἡ χρηματικὴ περιουσία τοῦ Άλη. Γιατὶ ὅχι μόνον καταπάτησε ὅλα τὰ μονα- στηριακὰ καὶ κοινοτικὰ κτήματα, ἀλλὰ καὶ πολ- λούς ἰδιώτες. Τούρκους καὶ Χριστιανούς, τοὺς ἀνάγκριζε νὰ τοῦ πουλῶν γιὰ ἔνα κομμάτι ψωμί τὰ κτήματά τους. Τὸν Νοέμβρι τοῦ 1818 ἔπεσε κεραυνὸς, κ' ἔκαψε τὸ παλάτι του στὸ Τεπελένι, τὸ χωριὸ τῆς γεννησιῶς του. Ο Άλῆς ἔτρεξε ἀμέσως ἐπὶ τό-

- 1) Ταῦτο.
- 2) Μικρὸ νόμισμα.
- 3) Υψηλοῖα.

ποῦ, κατέβηκε λαχανιάζοντας στὰ βόλγεια, ὅπου, μέσα σὲ μιὰ μυστικὴ κρύπτη ἐφύλαγε τοὺς θη- θανρούς του, καὶ μὲ χαρὰ β-βαϊώθηκε ὅτι δὲν εἶχαν πάθῃ τίποτα. Κρύβοντας ὅμως τὴν ἀλήθεια, σκέφθηκε νὰ ἐπωφεληθῇ ἀπὸ τὸ πε- ριστατικό. Ἔστειλε λοιπὸν ἀμέσως γράμματα καὶ τελεῖπδες σὲ ὅ- λες τίς γύφους ἐπαρχίης, νάρθουν οἱ κάτοικοι σὲ βοήθειά του, «δι- νοντας καθέναν, κατὰ δόναμι, γιὰ νὰ ξαναχτισθῇ τὸ κονάκι του.» Οἱ ραγιαδῆς, ὑπάκουσι στὴν πρόκλησί του πῆγαν καὶ βοήθζαν τὸν κρατιτὸ Βεζύρη τῆς Ἡπείρου καθισμένο σὲ μιὰ φτωγικὴ ψάθα μπροστὰ στὰ καπνίζοντα ἀκόμη ἑρείπια τῆς παλατιοῦ του, στὰν- ροπέδι, ἐσοκούφωτο, μὲ τὸ κεφάλι σκυφτό, τὰ χέρια σταυρωμένα θλιβερά στὸ στήθος κ' ἔνα μεγάλο δίσκο μπροστὰ του γιὰ νὰ δεχέ- ται τίς εισφορὲς τῶν ἐπικρῶων του !

Καὶ οἱ κακόμοιροι οἱ Ἡπειρώτες κάνοντας τὴν ἀνάγκη φιλο- τιμὰ ἀδείαζαν τὸ κεμερὶ τους στὸ δίσκο τοῦ Άλη. Ο πανοῦρ- γος Τυράννος εἶχε φροντίσει προηγουμένως νὰ μοιράσῃ σὲ μερι- κούς ἀνθρώπους τῆς ἐμπιστοσύνης του, φτωχοὺς, ὀρεκτὰ χρυσὰ νο- μίσματα τὰ ὁποῖα πῆγαιναν καὶ τῶριχαν τάχα ἀπὸ δικὰ τους στὸ δίσκο. Ἔτσι οἱ ἄλλοι, ποὺ ἦσαν γνωστοὶ ὡς εὐποροὶ καὶ νοικοκυ- ραῖοι μπαίνανε σὲ δύσκολὴ θέση καὶ ἀναγκάζονταν νὰ εἰσφέρουν καὶ αὐτοὶ τόσα ἢ καὶ περισσοτέρα χρυσὰ νομίσματα ἢ πολλὰ μὴ ἀντι- κείμενα. Κι' ὁ δ υ σ τ υ χ ι σ μ ῆ ν ο ς ὁ Άλῆς κατόρθωσε ἔτσι νὰ χτίσῃ... δυὸ παλάτια, ἀγγορεύοντας μάλιστα γιὰ τὸ χτισμο ὅ- λους τοὺς φτωχοὺς κατοίκους !

Τὰ κελλάρια τοῦ Άλη ἦσαν γεμάτα ἀπὸ σιτάρι καὶ ὅλα τ' ἀγαθὰ τοῦ κόσμου. Όταν ἐμαθαίνε ὅτι τὸ σιτά- ρι τῶν ἀποθηκῶν του ὀρεχίξε νὰ μουχλιάσῃ, ὀποχρῶνε τοὺς Γιαννιώτες καὶ τοὺς κατοίκους ἄλλων πόλεων ν' ἀγοράζον καθέναν ἀνάλογη ποσότητα, ἀδιάφορο ἂν δὲν εἶχε ἀνάγκη ἀπὸ σιτάρι. Γιὰ τὴν καταναγκαστικὴ αὐτὴ ἀγορά, ὁ Ἄγγλο. περιηγητὴς Σμάρτ Οὐγγες γράφει τὸ ἀκόλουθο σχετικὸ ἐπεισόδιο.

«...Ὡςτε καὶ διαπρεσβυτὸς κωφὸς μὲς ἀνάγκασαν νὰ πεταχθῶμε ἀπὸ τὸ κυβερνῆσι, ἐμάθαμε δὲ ἀμέσως ὅτι ἐκεῖνη ποὺ ἐρώτασε ἦταν ἡ σ. τοικοκυρεὰ μας στὴν ὁσίαν ὁ Βεζύρης εἶχε στείλει τὴν ἡμέρα ἐκεῖ- νήν δέκα κοιλὰ σιτάρι. Εἴδαμε τότε νὰ φανερῶνται μὲ κλάματα καὶ δαυ- σήματα, ἡ γοῖα καὶ μὲς παρακαλεῖ ν' ἐπιτρέψωμε σιτὸν Άλη Πασά. Στὴν ἀρχὴ ἀποφασίσαμε κατ' ἐποδότηριε μ' ἔσαν τέτοιον τόπον ἔνα τόσο καλὸ δόμο κ' εἴμαστε ἐτοιμοὶ νὰ τὴν πάρουμε γιὰ τογέλλῃ ἢ γιὰ ὀρνίσιον ἄλλ' ἀνέσως ἐμάθαμε ὅτι τὸ δόμο αὐτὸ ἔπαρε νά... πληρωθῇ, ὅτὸ δι- πλάσο τῆς ἀξίας του καὶ οὐδ' ὁ ἀποσταλμένος βυζαντινὸς τῆ στιγμῇ ἐκεῖ- νῇ στὸ σιτὶ τῆς περιουσίας τὰ κτήματά κ' ἔκοψαμε τότε καλὸ νὰ καθυστερήσωμε τὴν ἀπελπισμένη γοῖα. Κ' ἐποσιμήσαμε νὰ πληρώσωμε ἐμεῖς τὰρὰ νὰ ἐνοχλήσωμε τὸν περιούσιον Βεζύρη. Ἀργότερα ἐμάθα- με ὅτι ἡ σ. τοικοκυρεὰ αὐτὴ ἦταν ἀναγκαστικὴ γιὰ ὅλους τοὺς κατοίκους τῶν Ἰωννίνων.»

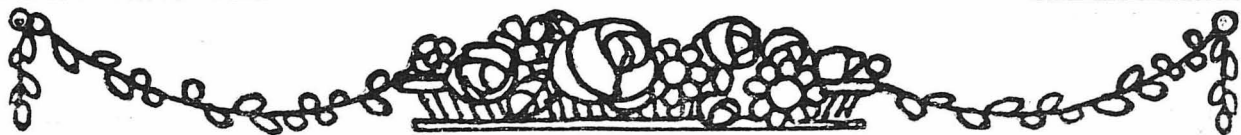
Ὡς τόσο, μιὰ φορὰ ἡ ἀνάδεικα τοῦ Άλη ἔπερασε τὰ ὅρια. Στὰ 1-12 ἐπωφεληθῆς ἀπὸ κάποιον ἔλλειμμα στὴν ἐσοδεία, ἔκρυψε τὸ σιτάρι τῆς Ἡπείρου μονοπώλιό του καὶ γιὰ ν' αὐξήσῃ τὴν τιμὴ, ἀτηρήρεσε νὰ μπάσουν ἄλλο ἀπὸ τὴ Θεσσαλία.

Ο ταλαίπωρος λαός, ποὺ ἄσπρισε τὸ μάτι του ἀπὸ τὴν πείνα, κατέστησε μιὰ μέρα κάτο ἀπὸ τὸ Σέραι τοῦ Άλη καὶ, στὴν ἀπέ- λπισία του μὴ λογαριάζοντας τὸν Τυράννο, ἔκανε θορυβώδη διαδή- λωσι, ζητώντας «σιτὰρι ἢ θάνατο !» Ο Άλῆς, πρὸ ἀκούσε τὸ παν- δειμόνιο ἐξείντο, ἀλαφιάστηκε. Ένας ἀπὸ τοὺς Ἀρβανίτες του, Γκῆζας, προβόλει μελιστόλι κατὰ τοῦ πληθους, καὶ οἱ ἄλλοι ἦσαν ἐτοιμοὶ νὰ μνηθῶν τὸ παρόδεγμα του. Ἄλλ' ὁ Άλῆς, μαντεύον- τας τὰ ἐπακόλουθα, ἐνήργησε μὲ γοργότητα, πονηριὰ καὶ ἀπι- στία. Ἐκοίμασε ἄ μ ε σ ω ς τὸ Γέρεκα μπροστὰ σὲ ὅλο τὸ πλῆθος, καὶ διεκήρυξε ὅτι ἂν ἐφραγαν ἡσυχὰ καὶ πῆγαιναν στὰ σπῆτια τους, αὐτοὶ θὰ ἱκανοποιηθῶσι τὴν ἀπαιτίσιν τους. Ο λαὸς παρα- δέχτηκε, καὶ ὁ Άλῆς ἀνοῖξε τίς ἀπὸρθηκὲς του, ἔστειλε στὴν ἀγορὰ 2000 φορτώματα σιτάρι νὰ πουληθῶν σὲ ἐξευτελιστικὴ τιμὴ καὶ διατάξε νὰ ἐκπληρῇ ἡ εἰσαγωγὴ σιταριοῦ ἀπὸ τὴ Θεσ- σαλία. Ὑστερα ὅμως ἀπὸ 15 μέρες, μὴ ἀνεχόμενος τὴ ζημίαν ποὺ ἔπαθε, ἔβαλε βάρεις φό- ρους στοὺς εὐπορωτέρους κατοίκους Τούρκους καὶ Χριστιανούς, κ' ἔβγαλε τὴ ζημίαν μὲ τὸ παραπά- νο. Μάλιστα θυμωμένος

ΞΕΝΗ ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΙΑ

ΤΟΥ ΖΩΡΖ ΩΡΙΟΛ

Η ΒΑΡΥΣΤΟΜΑΧΙΑ ΤΗΣ ΤΙΓΡΕΩΣ

Μόλις βγήκαμε απ' το Ίπποδρόμιο, όπου ο περίφημος θηριοδαμαστής Τζόν Σίπερτ είχε δώσει μία πολύ ενδιαφέρουσα παράσταση με αντιπροσώπους όλων των άγριων θηρίων της Αφρικής, ο Γεδεών Σμιθ, ο Αμερικανός με τον οποίο είχα γνωριστεί μέσα στο θέατρο, με παρακάλεσε να πάμε να του προσφέρω μία μύθο. Δεν άφηθήκα, γιατί ο Γεδεών Σμιθ είχε από κείνους τους τύπους που ξέρουν να σλαβώνουν έναν άνθρωπο.

Όταν ήπιαμε την πρώτη μύθο, με ρώτησε :

— Θυμάσαι εκείνη τη μεγάλη τίγρη που πηδάδες τόσο χαριτωμένα, στην παράσταση και που κόντευε να φάει το γυναικό της ;

— Την πρόσβες καλά ;

— Πολύ καλά μάλιστα !

— Έ, λοιπόν είναι πολύ καλό ζώο.

— Όχι διότι... Έμένα μου φάνηκε πολύ ευγενικό και πολύ καλό ; πρέπει ζώο. Μήπως όμως έχεις σχετίσει περισσότερο καλό της ; Έγώ πρώτη φορά τη βλέπω.

— Την ξέρω τον καιρό. Την είχα γνωρίσει στην Νέα Υόρκη, πριν την φέρει εδώ ο κύριός της. Και απ' την πρώτη στιγμή που την είδα μου έφαγε το δεξί μου χέρι !...

— Σοβαρός ;

— Σοβαρότατα ! Μά, δεν πρόσβες το δεξί μου χέρι ; Η άλλη θεια είχε πώς τρώφιαζε τεχνίτης και δε φαίνεται ; μα είναι ψεύτικο.

— Ναί, καλά λές !...Σε λυκούμαι φίλε μου !

— Αχ ! αυτή η άνοθεματιμένη Τίγρη ! Αυτό όμως δεν είναι τίποτα μπρος σε κάτι άλλο που έχω...

— Τι ; μήπως είναι ψεύτικο και το άριστο σου χέρι ;

— Όχι. Πλήρως όμως πρότιμο...

— Επειδή σούφαγε η τίγρη το χέρι ;

— Ακριβώς !...Αστέρι σου φαίνεται ;

— Όμοιολογώ πως...

— Έχεις δικήν, αγαπητέ μου ! Το πράγμα καταντάει άπιστευτο το ! Και όμως έσπασα ένατο δολλάρια.

— Έ-κα το δολλάρια !

Είπε στο μεγαλύτερο γιό του, το Μουχτάρ :

— Θά πληρώσεις και σύ, φρέ !...

Και ο Μουχτάρ έπληρωσε 150 πουνγιά.

Αυτή ήταν η ψυχολογία του Άλλη : Έναν-έναν δεν έφοβότανε τους ανθρώπους. Έτρεμε όμως στην ιδέα μιας Έπαναστάσεως του λαού.

Όσοι φορές δαναϊζόταν από τους υπηκόους του μεγάλο ποσό, ήθελε να το παίρνει σε χρυσά νομίσματα, κατόπιν όμως τα έπληρωνε σε άσημενα, και όχι στην άξια που είχε το άσημ στα Γιάννενα. Άλλα σύμφωνα με τη διατίμησή του στην Κωνσταντινούπολη, κι έτσι εκέρδιζε τη διαφορά που ήταν άρκετά σημαντική.

Στά 1811 ο Άλλης αγόρασε από έναν πλανόδιο Ίταλο έμπορο μία μεγάλη συλλογή από ρολόγια, δαχτυλίδια, τιμπακοθήκες και την άλλη μέρα άρχισε να τα δώσει... επί πληρωμή στους υπηκόους του. Έκάλισε πρώτο το άρχιεπισκοπο Ίωαννίνων και ύστερα :

— Δέσποτα, να ένα ρολόι για σένα ωραιότατο λαμπρό !...

— Εύχαριστώ πολυχρονιμένε...

— Ναί, αλλά υβρίο θά μου κάνεις και σύ ένα δώρο από εξήντα τσεκίνια !

Έπειτα, καθέναν από τους προσετούς έλαβε το δώρο του και έστειλε την ώραμένη από τον πρωτότυπο δορητή άξια του, σε χρυσά νομίσματα.

Για ν' αυξήση την περιουσία του ο Άλλης δεν είχε κανένα διαταγμό, και τα περισσότερα κακουγγήματα του είχαν έλατήριο τη φιλαργυρία. Έφρχνε στη φυλακή γέροντες, χήρες, ορφανά για να τους κατασχέ την περιουσία. Έπειρνε ό,τι εύρισκε, όσο φτωχικό και αν ήταν, όσο τιποτένιο. Μέσα στα ύπόγειά του μαζεύνονταν ταντζερές, καζάνια, μαγκάλια και άλλα μικρής άξιας πράγματα. Έγδυνε τον κοσμάκη. Στά 1807 έλαβε την άνάγκη να χύση κανόνα. Άνοιξε λοιπόν τις αποθήκες του (τά κλειδιά τα κρατούσε πάντα ο ίδιος) και έβγαλε χιλιάδες οκάδες χάλκινα μαγειρικά σκεύη !

Τι έγινε η χολοσοαία περιουσία του Άλλη Πασσά, μετά τον τραγικό θάνατό του, είναι γνωστό στους άναγνώστες μας και από προηγούμενο άρθρο μας. Έφαρμόστηκε στην περιστασι αυτή η άλήθεια της Έλληνικής παροιμίας : «Ανταμαζώματα, διαβολοσκοπίσματα !»

Ο Ίστορικός

— Έκατό ! Άκου τώρα πώς έγινε το πράγμα. Έκει που γυνούσα μία μερα άφηρημένος στα παρασκήνια του ίπποδρόμιου, ζητώντας κάποιον φίλο του μηχανικό, άκούμπησα άφηρημένος στο κλουβί αυτής της τίγρης. Άξαφνα όμως, εκεί που κοιτάζα κάτι έλέφαντες να χορεύουν φός, αισθάνομαι κάποιον τρομερό πόνο στο χέρι. Γυρνάω και βλέπω, ή μάλλον δεν βλέπω το δεξί μου χέρι, που το είχα περάσει-άφηρημένος-ανάμεσα απ' τα κάγκελα του κλουβιού. Είδα μόνον την τίγρη να τσιγανίζει το χέρι μου με μεγάλη ήδονή. Και, πριν προσφύσω να καταλάβω περί τίνος πρόκειται, παρουσιάζεται μπροστά μου και ο θηριοδαμαστής-ο άγιάνθρωπος εκείνος Τζόν Σίπερτ-και άρχίζει τις φωνές : «Παλιάνθρωπε ! δολοφόνε ! Σου είπα εγώ να δώσεις της τίγρης μου να φάη ; Θά με το πληρώσεις ακριβώς αυτό !»

— Τι έκανε λέει ; φώναξα τότε κι εγώ έξω φρενών.Δέ μουφτανε που μουφανε η τίγρη ; το χέρι μου, μου ζήτης τώρα και ρέστα ; Έγώ καθόμουν ήσυχα-ήσυχα, χωρίς να πειράζω κανένα. Κι άξαφνα, στα καλά καθούμενα η τίγρης σου μου σκίζει το σκακάνι και μου τρώει, ως εκ περισσού και το χέρι ! Θά σου κάνω μήνυση να μ' άποζημιώσης !

— Έγώ ; εγώ να σ' άποζημιώσω ; μου άποζημίηνε τότε ο θηριοδαμαστής. Δεν πρέπει να μου δώσεις ένατο δολλάρια, επειδή η τίγρης μου μπορεί και να ψοφήσει απ' το βρωμοχρέας σου που έφαγε !...

— Έ ; Πώς ; Θά ψοφήση, λέει, απ' το βρωμοχρέας μου ; Το χρέας μου, πρέπει να ξερός κύριε, είναι καλύτερο απ' το δικό σου.

— Πιθανόν ! πολύ πιθανόν ! Μά να το φυλάς για τον εαυτό σου και να μην το δίνης στα θηρία μου !

— Και ποιός σου είπε πως έδωσα μόνος μου το χέρι μου στην τίγρη σου να το φάη ; Εκείνη μου τ' άρπαξε.

— Έπρεπε νάχρη το νου σου ! Ίσως τώρα να ψοφήση το ζώο μου...Και αν δεν ψοφήση, σίγουρα θ' άρρωστήση και θά πληρώσω τα μαλλοκέφαλά μου σε γιατρούς και γιατρικά !...

— Μά καλά, τόσο λεπτό στομάχι έχει η τίγρης σου, για ν' άρρωστήση μ' ένα τόσο δά κομματάκι χρέας ;

— Βεβαίως.

— Και γιατί παρακαλώ ;

— Διότι υποφέρει άκόμη από το στομάχι, απ' τον καιρό που έφαγε έναν απ' τους υπηρέτες μου ! Τον κατάπιε ολόκληρο με τις μύτες του και τα σπυρόνια του. Και ο γιατρός της όρισε διαίτα. Γαλακτοτροφία !...

— Γαλακτοτροφία ;

— Γαλακτοτροφία, μάλιστα !

— Κ' έτσι-συνεπλήρως ο Γεδεών Σμιθ, — έχασα το χέρι μου και άναγκάστηκα να πληρώσω κι ένατο δολλάρια πρόστιμο : Τ' άκούς φίλε μου ; Τ' άκούω να λές !...

Ζώρς Ωριόλ

Μόλις βγήκαμε απ' το Ίπποδρόμιο...

ΤΑ ΠΑΘΗΜΑΤΑ ΤΩΝ Μ. ΑΝΔΡΩΝ

Η ΦΑΛΑΚΡΑ ΤΟΥ ΝΤ' ΑΝΟΥΝΤΣΙΟ

Όπως είναι γνωστό, ο Ίταλός ποιητής, άεροπόρος και υπερ-πατριώτης Ντ' Άνουντσιο, έχει φοβερή φαλάκρα. Ούτε μία κόν τρίχα δε βρίσκονταν στο κεφάλι του.

Σχετικώς με την φαλάκρα του αυτή βρέθηκαν τελευταίως αί έξι άποκαλύψεις στα χειρόγραφα της τελευταίας άποθανούσης Ίταλίδος συγγραφέως και παλαιάς φίλης του ποιητού Ματθίλδης Σερφό.

...Όταν ήταν είκοσι χρόνων ο Γαβριήλ ντ' Άνουντσιο είχε θαυμάσια μπουκλάτα μαλλιά, χρώματος καστανού ύποχρόσου. Σε μία μονομαχία όμως που έκανε τότε, χτυπήθηκε δυνατά με σπαθί στο κεφάλι.

Το αίμα άρχισε να τρέχει άφθονο.

Ο ιατρός που έτρεξε να τον περιποιηθή έσάστισε μόλις είδε τόσο πολύ αίμα κι' έρριξε στο κεφάλι του ποιητού ολόκληρο μπουκάλι υπερχλωριούχου σιδήρου για να σταματήση την αιμορραγία.

Η πληγή εύτυχώς ήταν πολύ επιπόλαιη και έζηλευσε πολύ γρήγορα. Ο υπερχλωριούχος όμως σίδηρος, κατέστρεψε τους βολβούς των τριχών κι' έτσι η πλούσια κόμη του ποιητού έχάθηκε σε λίγες μέρες κι' έμεινε στη θέση της ή...φεγγαβολός φαλάκρα του !...

